

Zoals altijd op vrijdag kom ik van tekenles. Mam kookt en zingt. Ik snuif de pittige geur op van de tortilla's die ze vaak maakt.

Maar het is stil en ik ruik niets.

'Mam?'

Mijn rugzak drop ik in de gang en ik loop door naar de keuken. Niemand.

'Mam?'

In de woonkamer staat mijn moeder met haar rug naar me toe. Ze kijkt naar buiten. Er staat een halflege wijnfles op tafel.

Ze draait zich om.

'Dag schat, ik moet naar Terschelling.'

Ze wappert driftig met een brief in haar ene hand en sleutels met een geel label eraan in haar andere hand. Haar wangen zijn rood.

'Terschelling? Waarom?'

'Om het huis van oma te verkopen. Het huis staat eindelijk leeg. In de brief van de notaris staat dat Kuup verhuisd is naar het dorp. In het testament van oma staat dat het huis van mij is als hij eruit gaat. Ik ga morgen en heb mijn rugzak al ingepakt.'

Ze loopt de gang in naar haar kamer.

Ik loop haar achterna en gris mijn rugzak van de grond.
'En ik dan?'

'Je kunt bij Betty blijven. Dat heb ik al gevraagd voor je. Jij hebt gewoon school en ik moet daar zakelijke dingen regelen, Sonia. Bovendien kan ik niet te lang wegblijven

van mijn werk in het café.

‘Ik ga ook mijn tas pakken, want ik heb herfstvakantie,’ roep ik triomfantelijk.

‘O ja,...vergeten,’ mompelt mijn moeder.

Ik loop naar mijn kamer en laat me achterover vallen op mijn bed en staar naar het plafond.

Het huis van mijn oma is er nog, dat wist ik niet. Het is lang geleden dat ik er voor het laatst was. Oma werd begraven, ik had een tekening gemaakt. Van een vogel, weet ik nog, ik heb hem in de kist gelegd op haar buik. We zijn alleen op de begraafplaats geweest. Niet in het huis. In mijn hoofd zoek ik naar plaatjes van het huis, maar het beeld is donker, alsof het nacht is.

Stel je voor: een huis op Terschelling. We kunnen het ook níet verkopen. Hoe vet is het om een huis op Terschelling te hebben?! Vlug kom ik overeind en ruk mijn kast open, smijt wat kleding op bed. Ik logeer graag bij Betty, de ex van mijn moeder. Ze knijpt me altijd fijn in een dikke omhelzing als ze me ziet. Maar ik wil nu niet bij haar logeren.

Mijn rugzak zit snel vol met boeken, tekenboek, etui, mobiel en mijn verrekijker.

Mam verschijnt in de deuropening.

‘Sonia, je moet je daar alleen vermaken. Ik heb allerlei saaie gesprekken met notarissen, de bank, makelaars en weet ik veel wie allemaal,’ probeert ze nog.

‘Weet ik, maakt me niet uit. Ik neem mijn tekenspullen mee. Opdrachten genoeg.’

Mams ogen dwalen over mijn bed.

‘Stop je kleren dan maar bij mij in de rugzak.’

Ik spring overeind en val haar om haar nek.

Zachtjes maakt ze mijn armen los en loopt de kamer uit. Even later komt ze terug met haar legergroene rugzak. Met die rugzak heeft ze over de wereld gezworven nadat ze weggegaan is van Terschelling, heeft ze me verteld. Mijn Surinaamse vader achterna.

Mam zet haar rugzak naast me op bed. Ze heeft de vlaggen van alle landen waar ze geweest is erop genaaid. Mijn vinger zoekt een weg tussen de vlag van Italië en Nepal, hij blijft hangen bij de gestreepte vlag van Suriname met de gele ster in het midden.

‘Gaan we dan in het huis van oma slapen?’

‘Geen sprake van, ik zet van mijn leven geen stap meer in dat huis.’

Bam. Mijn plan om het huis te houden zal lastig worden. Mam is vaak vastbesloten als ze iets wil. Maar ik ook. Waarom wil mam geen stap meer zetten in het huis? Familie is voor mij altijd een duidelijk verhaal geweest. Mam en ik en verder niemand.

Maar waarom heb ik oma nooit meer gezien? Pas toen ze dood was. Waarom wist ik niet dat haar huis er nog was? Hoe langer ik erover nadenk hoe vreemder ik het allemaal begin te vinden.

Niks duidelijk verhaal. Mijn familie is als een rafelig touw met losse eindjes. Het is tijd om die losse eindjes te volgen.

